

smilte igen og blev bleg. Med et stort skinnende Blik fulgte hans Øjne de fyldige, hvide Skuldre over den ildrøde Silke. — Ja, nu begyndte Livet for ham!

*

*

*

Ved Tretiden fulgtes Neergaard og Per hjemad i den maane-klare Nat. Det var ikke Per, der havde søgt Ledsagelse, men da Neergaard ved Bortgangen havde spurgt ham, hvor han boede, og om de ikke skulde følges ad, da de dog skulde samme Vej havde han ikke villet sige Nej. Han opfattede Tilbudet som den endelige Anerkendelse af hans Sejr over ham i Kampen om Fru Engelhardt, — et Fredstilbud. Desuden havde han vanskelig ved at modstaa den verdensmandsagtige Høflighed, den anden vedblivende viste ham trods den store Aldersforskel.

Neergaard talte om Selskabet og om den selskabelige Adspredelse i det hele taget; men Per var for optaget af sig selv og af Aftenens Begivenhed til at opfatte stort andet end selve Ordene. Trods den skarpe Frost og deres langsomme Marsj — Neergaard svinglede lidt paa Benene — gik Per med opknappet Frakke. Sejrsfølelsen gjorde ham hed. Smilende stødte han svære Tobaksskyer ud i den lyse Luft.

De drejede op fra Kanalen ved Holmens Bro og gik videre op mod Kongens Nytorv paa Gadens venstre Side. De kom forbi Nationalbanken, hvis tunge, firkantede Masse løftede sig mod Stjernehimlen som en mægtig Sarkofag. En Skildvagt i rød Kappe bevogtede Indgangen.

Lidt efter standsede Neergaard udfor et af de gamle, smalle og uanselige Huse, der endnu havde faaet Lov at ligge her ved den brede Færdselsaare.

„Ja, her bor altsaa jeg. Vil De ikke, Hr. Ingeniør, gøre mig den Fornøjelse at følge med op og drikke et Glas god Vin. Det er jo endnu ikke sent.“

Per betænkte sig, men sagde ja. Han følte Trang til at slaa sig løs og havde navnlig ingen Lyst til at komme hjem. Siden den Dag, da han laasede sine Papirer inde i den øverste Kom-